
KAfarník



Zdroj: Člověk a víra, Sebastian Mira



Zdroj: Člověk a víra, Sebastian Mira

OBSAH

ÚVODNÍ SLOVO 3
PTEJ SE 4
VELIKONOČNÍ ZAMYŠLENÍ 5
MODLITBY OTCŮ 6
VOX PATRIS 6
FARNÍ AKADEMIE 7
IN VITRO… VE SLUŽBĚ ŽIVOTU? 7
SLUNCI BLÍŽ 8
SŁUGA BOŻY KS. RUDOLF KOMOREK 9
DUCH SALEZJAŃSKI I HISTORIA PEWNEJ ŁAWY 9
U ZPOVĚDI 10
KALENDÁŘ 12
VELIKONOCE A POSTNÍ DOBA 13
KLUCI OD OLTÁŘE 14
CO JSME PROŽILI? 14
CO NÁS ČEKÁ? 15
KARNEVAL 16
SV. JAN PAVEL II. 17
ADVENTNÍ CHARITATIVNÍ STÁNEK 2024 18
KOLEDOVÁNÍ U JESLIČEK: POHLAZENÍ NA DUŠI 20
FARNÍ PLES VE STYLU PRVNÍ REPUBLIKY 21
Z FARNÍ KANCELÁŘE 22
PŘEDSTAVENÍ KARVINSKÉ MISCHKY Z. S. 23

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři!

Opět vás zdravím u nového čísla farního časopisu. Je nové i ve svém názvu, který může mnohé pobouřit a doslova překvapit. Možná že to je tak trochu záměr, abychom vytvořili větší povědomí o našem časopisu, který mapuje život ve farnosti.

Samotný název vyvolává na první pohled smíšené pocity. Doposud to byla Naše farní rodina. Již v tom názvu bylo obsaženo, o čem asi časopis bude. Dnes je to název kratší - „Kafarník“. Název je netradiční, podobný předchozímu názvu, neboť se jedná o zkratku dvou slov, a sice „karvinský“ a „farník“. Kdo jím je? Jsou to především lidé z našeho farního společenství, ale nejen ti. Do farnosti patří nějakým způsobem všichni, kteří zde žijí. Proto časopis může také zmínit hezké věci, které se nemusí nutně dít kolem kostela.

Název navíc může vyvolávat další pocity. To první, co mě napadá v souvislosti s tímto názvem, je kafe. Ano, je to tak a je to hezké umět spolu zabrat, ale i posedět a pobavit se. A v neposlední řadě onen název vyvolává v nářečí ještě jeden pocit. U nás doma, když se o někom řeklo, že kafrá, tak se myslelo, že blábolí nesmysly. Tím se může stát časopis povrchní, ale také nemusí. Onen hanlivý název může vyprovokovat v každém z nás chuť dostat ho na úroveň, kde nebudou bláboly. Každý z nás může popsat krásnou akci, která se uskutečnila či uskuteční a bude ve své jednoduchosti a krásе vyjadřovat hloubku. Každý z nás se může podělit o něco ze svého života, co pro mnohé bude povzbuzením. Název je důležitý, ale ještě víc je důležitý obsah. Dnes je spousta lákavých názvů a hesel. Bohužel jejich obsah je prázdný.

Zvu vás ke čtení a přeji nám všem, aby náš časopis byl opakem toho, co jsem výše uvedl.

Váš farář

Zdroj: Šarlota Kempná



PTEJ SE

Zdroj: Člověk a víra, Sebastian Mira

“Kdo se ptá, zůstane hloupý jen chvilku, kdo se neptá, zůstane hloupý celý život.”

“Hledejte pravdu a pravda vás osvobodí.” Jan 8, 32

Hledat pravdu. Jak to jde bez otázek? Jak se dá hledat pravda bez toho, abychom se ptali? Pravda o věcech kolem nás. Pravda o událostech. Pravda o sobě.

Měl jsem kdysi kamaráda, se kterým jsme trávili hodně času. Jezdili jsme na hory, chodili do stejného oddílu. A hodně jsme mluvili. O všem, co nás zajímalo, o čem jsme přemýšleli, co jsme prožívali. A často jsme se přeli při vyjasňování svých pozic. Hodně se ptal a zpochybňoval vyslovené. A jednou mi řekl: “Víš, já s tebou vlastně souhlasím, ale když to jen tak řeknu, nic se nedozvím.” Časem jsme to dotáhli tak daleko, že jsme si rozuměli beze slov. Stačilo pomyslet. Vedla k tomu ale dlouhá cesta otázek a odpovědí.

Děti, když se naučí první slova, začnou se ptát: “Proč? Jak?” Jejich otázky nás často zlobí a někdy bychom je za ně nejraději roztrhli v půli. Zvláště, když už je to 73. proč.

Jenže oni se učí.

Co to je? Jak to funguje? Co to dělá? Proč to tak je? A co kdyby to bylo tak? Nešlo by to tak? Co se stane, když…?

Jednou vyrostou, a dej Bůh, otázky jim zůstanou. Děsí mě lidé, kteří jsou se vším hned hotoví, kteří se neptají, nepátrají, nezkoumají, mají ve všem jasno. Vlastně se o nás nezajímají. Zajímá je jen jejich prospěch. Důležitá je jen jejich cesta, jejich názor, jejich způsoby. Jejich svět.

Poznat druhého je o komunikaci, nejen o říkání faktů. Je to hodně o ptaní, o pochopení “Proč?”. Proč si to myslíš? Proč to děláš? Co si tom myslíš? Co tě k tomu vede? Co je pro tebe důležité? Jaké z toho máš pocity? Jak by sis to přál?

Pochopit. Vysvětlit. Dát druhému možnost proniknout do mého světa.

“Učiteli, kde bydlíš?” Řekl jim: “Pojďte a uvidíte.” Jan 1, 38

Odpovídat na otázky otevřeně a upřímně je jako pozývat druhého k sobě domů.

Proto se nesmíme zlobit, když nás někdo nepozve.

Jak může být jakýkoliv vývoj bez otázek? Bez hledání? A tím myslím i duchovní. Myslím tím i cestu k Bohu a za Bohem. Co cítím? Proč to cítím? Proč jsem to udělal? Jaké jsou motivy toho, co jsem udělal? Co se skrývá hluboko pod viditelnými vrstvami našeho konání, našeho myšlení?

Ptej se člověče. Hledej. Pochybuj. Nacházej. A znovu se ptej. Pochybuj a nacházej. Prosívej své činy, myšlenky, zkušenosti, znalosti. Ptej se.

Jen nezapomeň na velmi důležitou věc. Poslouchej a slyš. Nestačí dávat otázky. Je nutné slyšet odpovědi a v tichosti o nich rozjímat.

“Jen v tichu zrají myšlenky.”

“Slyš, Izraeli…” Deut 6, 4

Postní doba přímo vybízí k otázkám a hledání odpovědí. Ptejme se tedy sebe i Boha, protože On na to čeká. Chce nám odpovídat. A třeba i tím, že bude mlčet. Protože v tichu zrají myšlenky.

Rosťa

VELIKONOČNÍ ZAMYŠLENÍ

O Velikonocích a konkrétně na Bílou sobotu budeme prožívat vrchol naší víry. Tím je obnova křtu. Možná si to ani neuvědomujeme, ale celá doba postní směřuje k této křestní liturgii. Začíná litanií ke všem svatým a pak osobním vyznáním naší víry a následně posvěcením křestní vody. Podstupujeme tento obřad, ale co je to vlastně ona víra, kterou máme obnovit? Jeden považuje za víru to, že přinese dítě ke křtu, jiný, že když mu teče do bot, tak se pomodlí, a někdo další to, že občas zajde na nedělní bohoslužbu. Ovšem s tím, že kdyby do kostela chodil každou neděli, bude považován za fanatika. Nebudu k tomu přidávat nějakou svoji radu. Chci připomenout, že se o Velikonocích čte o Abrahámovi. V katechismu je dokonce nazývám otcem naší víry. Dovolte mi tedy, abych se zamyslel nad tím, v čem je ta jeho víra přínosem? Vždyť Abrahám žil přece 18 století před Kristem, neznal Krista, neměl naši víru, a přesto ho v našem katechismu otcem víry nazýváme.

První, co je třeba u praotce Abraháma obdivovat, je jeho monoteismus. Tedy to, že věřil v jednoho Boha. Nám se to zdá normální, ale uvědomme si, že tehdy byli uctíváni bohové kdečeho a kdekoho. To je absolutní novum, které Abrahám do víry vnáší. Je to ovšem i pro nás v dnešní době věc nová. Mnoho lidí tvrdí, a stále jich přibývá, že věří, ale neví, v co, nebo komu. Tu vyberou něco, tam uctívají něco a už vůbec jim nevadí, že mnohdy se to ani nedá skloubit, ba navzájem si to odporuje. Mnoho staletí po Abrahámovi postavili v Římě Panteon. Uctívala se zde různá božstva na jednom místě. Římané neměli problém nabídnout křesťanům místo v onom Panteonu. Dejte si tam sošku toho vašeho Boha a klidně si ho uctívejte. Jenomže křesťané na to nepřistoupili. Proč? Protože pro ně Kristus nebyl jedním z mnoha bohů, ale byl jediným Bohem.

Druhým rysem je to, že Bůh Abraháma povolává. Abrahámův Bůh tedy mluví. Řeknete: "Co je na tom zvláštního?" Třeba už jen to, že Abrahámův Bůh vchází do vztahu se světem. To není Bůh vzdálený, kterému je lidský svět cizí. On mluví s člověkem a člověk s ním. To je blízký vztah. A v tom má Abrahám co říci nám.

Svého času svolal Jan Pavel II. do Assisi představitele různých náboženství, aby se spolu modlili. Oni však se modlili vedle sebe, každý nějak. Nebyli schopni se shodnout na nějaké společné modlitbě. Byla navržena modlitba Otčenáš, ale i když pro mnohé byla přijatelná, nebyla přijatelná pro Islám. Pro ně Bůh není otcem. Je pro ně tak svatý a natolik vzdálený, že nemá s člověkem nic společného.

V jakého Boha vlastně věřím já? Často se ptám: "Jste věřící?" Tak hloupá otázka. Jistě že ano. A druhá otázka směřuje k jádru: "V jakého Boha tedy věříte?" Není neobvyklé, že věříme v Boha velmi pohodlného, který nevidí, neslyší, nemluví, nereaguje, nebo se mi hodí nanejvýš tehdy, když ho potřebuji. Potřebuji ho však velmi málo, protože si vystačím sám. Věřím v Boha, který vlastně v mém životě ani není přítomen. Někdo krásně poznamenal, že Abrahám vnesl do náboženství víru. Copak se lze hlásit k náboženství bez víry? Můžeme mít krásné bohoslužby, mohu Bohu dávat i mnohé dary, ale když bohoslužba skončí, nemá už dále vliv na můj běžný život.

Římané nazývali křesťany malou sektou. A ta malá sekta převrátila vzhůru nohama celé římské impérium. Čím? Nebyla to děla ani meč. Dokonce sami křesťané byli první tři staletí pronásledování. Proč? Bořili pohanství. Čím? Vždyť neměli ani vlastní chrámy. Jejich chrámem byl život. Za komunismu platila filozofie: Víru si žij, ale v chrámě, navenek se neprojevuj. Víra to je něco vnitřního, intimního, privátního, zní dnes. To oddělení víry od života je něčím, co víru zabíjí. Je to něco, co způsobí, že Bůh se stane němým a vzdáleným. Tady nejde o to, abychom na každém kroku o Bohu mluvili. Sv. František říkal, že je třeba hlásat Boha a někdy i slovy.

Bůh Abrahámův je Bůh, který mluví a Abrahám naslouchá. Když mu Bůh řekne, vyjdi, on jde. Pokud nazýváme Abraháma otcem víry, pak je to v tom smyslu, že pro něho bylo jasné, že Bůh není vzdálen od člověka, ale mluví s člověkem a člověk mu naslouchá.

Někdy žijeme v domnění, jak měli naši předkové primitivní víru. A ono se naopak ukazuje, že ti předkové, a konkrétně Abrahám, nás mohou víře pořád učit.

o. Jan



Zdroj: Unsplash

SLUNCI BLÍŽ

Kdo by neměl rád slunečné dny. Slunce je nejen nejvyšším zdrojem energie naší planety, ale zdrojem energie nás samotných, zvyšuje nám náladu, odhání deprese, snižuje krevní tlak, zlepšuje zdraví našeho srdce a navyšuje náš serotonin. Když jsem u moře, ráda si přivstanu na každodenní východ slunce. Večerní procházky po pláži při jeho západu jsou také vždy okouzlující. Každý si chce tyhle momenty navždy zapamatovat, tak vytahuje fotoaparáty, mobily a při prohlížení vytvořených snímků pak čerpá energii v zimních temných dnech. Slunce se Bohu moc povedlo.

Když kráčím ve slunečních dnech, často pozoruji svůj stín. Jsem z něho přímo nadšená. Chválím sebe sama – já mám tak pěkný stín, ta silueta, ty rozevláté vlasy, s jakou jde lehkostí, bez vrásek, bez celulitidy, bez kruhů pod očima. Při pohledu na ten svůj tmavý obrys, který kráčí vedle mě, si říkám, že by jedno z Božích přikázání mělo znít - miluj bližního svého jako svůj stín. Protože milovat sám sebe je pro mnoho lidí těžká věc. Buď to nedokážou vůbec, vidí na sobě jen to špatné a ve svém vlastním srovnávání s ostatními se vždy vidí v tom horším světle. Nelíbí se sami sobě třeba jen proto, že mají zrovna o tři pihy navíc, než je aktuální módní standard. Nebo naopak se milují natolik, že si okolo nich lidé pošeptávají – ten je ale přehnaně nezdravě sebevědomý. No jo, ale kde najít to zdravé sebevědomí, které je základem své lásky k sobě?

Třeba právě být všude tam, kde jsme slunci blíž. Abychom načerpali tu jeho čistou energii, kterou pro nás Bůh vytvořil. Být s lidmi, kteří nám jen tak z ničeho nic poví: “Už jsem ti dlouho neřekl, že tě mám moc rád.” Přečíst si v Bibli pasáž o tom, jak Bůh stvořil člověka a že ho stvořil k obrazu svému.

Co tedy s tím, že máte stejně jako já raději svůj stín než vlastní pohled do zrcadla? Vše je v pořádku, i ten stín jste vy, bez vás a bez slunce by nebyl.

Přeji vám příjemnou cestu postní pouští, 40 dnů se svým vlastním stínem a setkání se Zdrojem.

Kamila F.

R.Dragoun – Zdroj https://youtu.be/M3ju3JFr-I0?si=cFeCxRIGwykVemiY
R.Dragoun – Slunci blíž https://youtu.be/o_JgRt4fyVw?si=NUFb8Ybruys-rm2U

SŁUGA BOŻY KS. RUDOLF KOMOREK

DUCH SALEZJAŃSKI I HISTORIA PEWNEJ ŁAWY

Przenieśmy się 105 lat wstecz. Był listopad 1919 roku. Do parafii frysztackiej przyszedł młody 29-letni kapłan z niedalekiego Pogwizdowa (PL), nazywany duszpasterzem najbiedniejszych. Na imię miał Rudolf Komorek.

Ks. Rudolf urodził się 11 października 1890 w Bielsku należącym w tamtych czasach do Austro-Węgier. Był trzecim z siedmiorga dzieci Jana Komorka, z zawodu kowala i Agnieszki z domu Gach, położnej i krawcowej. Po ukończeniu niemieckiego gimnazjum w Bielsku, wstąpił do seminarium duchownego we Widnawie, należącym do archidiecezji wrocławskiej. Od współseminarzystów otrzymał wtedy przydomek „święty Alojzy". 22 lipca 1913 przyjął z rąk kardynała Koppa święcenia kapłańskie.

W czasie pierwszej wojny światowej służył na froncie i dostał się do włoskiej niewoli. W listopadzie 1919 został przeniesiony do naszej parafii we Frysztacie. Wikarym był tutaj tylko trzy lata. W 1922 roku wstąpił do Zgromadzenia Salezjanów a 2 lata później wyjechał na misje do Brazylii. Miał dar bilokacji i lewitacji. W styczniu 1941 zachorował na gruźlicę. Zmarł 11 grudnia 1949 w opinii świętości w sanatorium w Sao José dos Campos. W 1995 roku został podniesiony do godności Czcigodnego Sługi Bożego.

Ślad ks. Rudolfa w naszej parafii był wyraźny. Jeszcze do niedawna żyli w naszej parafii ludzie, którzy wspominali tego świątobliwego kapłana. Żył ubogo. Nosił buty, w których wrócił z wojska. Po otrzymaniu pensji, rozdawał ją ubogim, których odwiedzał. Spał na twardej drewnianej ławie okryty kocem. Pewnego razu, kiedy udał się z Najświętszym Sakramentem do chorego i stwierdził, że ten nie ma czym się okryć, oddał mu swój jedyny koc. Odtąd okrywał się własnym płaszczem. Jego konfesjonał otaczał zawsze tłum ludzi. Przed spowiadaniem i po, zawsze długo się modlił. Wierni otrzymywali nie tylko rozgrzeszenia, ale i rady. Wszystkich traktował niezwykle uprzejmie, szczególnie kochał dzieci i młodzież. Wtedy już budził się w nim duch salezjański. Był bardzo uczynny, nie robiąc różnicy pomiędzy ewangelikami i katolikami. Stąd był bardzo szanowany przez ewangelików. Dla każdego miał dobre słowo, każdego umiał pocieszyć.



Zdroj: https://en.wikipedia.org/wiki/Rudolf_Kom%C3%B3rek#/media/File:Ks._Rudolf_Komorek.JPG

Drewniana ława przez długi czas stała na korytarzu naszej plebanii. Dziś już jej tam nie ma. Jak później się dowiedziałam, ława została przewieziona do klasztoru sióstr Elżbietanek do Jabłonkowa, później do Bielska, gdzie stoi w muzeum Sługi Bożego ks. Rudolfa Komorka.

Wierzę, że przez wstawiennictwo Czcigodnego Sługi Bożego ks. Rudolfa Komorka możemy wyprosić dla naszej parafii wiele potrzebnych łask.

Z dostępnych źródeł zestawiła Jadwiga Szyja

Tekst skrócono w Redakcji.
Pełna wersja tekstu jest na osobnych ulotkach oraz stronach internetowych parafii.

U ZPOVĚDI

Název rubriky – U zpovědi – je metaforou, která skrývá hlubší význam. Nejde o skutečnou zpověď, ale o upřímné rozhovory s osobnostmi naší farnosti. Každý host „odkryje své srdce“ a podělí se o myšlenky, zkušenosti a příběhy, které nás mohou inspirovat a přimět k zamyšlení.

Otec Petr se po několika letech vrátil do naší farnosti a my jsme ho přivítali s velkou radostí. Mnozí si na něj pamatují jako na vnímavého a obětavého kněze, který umí naslouchat, povzbudit i pobavit. Jak sám říká, farnost se za tu dobu proměnila, z dětí, které kdysi křtil, jsou teenageři. Někteří lidé odešli, jiní přišli. Přesto tu stále nachází společenství, které drží pohromadě. O tom, jak vnímá svůj návrat, jaké výzvy přináší kněžská služba a co ho v životě těší, je následující rozhovor.

Otče Petře, jaké to pro vás je vrátit se do farnosti, kde už jste dříve působil?

No, tušil jsem, že se na to zeptáte. Jak říkám, ta farnost je úplně jiná, proměněná. Zažil jsem ministranty, kteří jsou dnes už dvacetiletí, pětadvacetiletí chlapi. Farnost se posunula. Některé lidi znám, některé ne.

A co je pro vás lepší? Stěhovat se do místa, které vůbec neznáte, nebo když už víte, koho ve farnosti potkáte?

Každé má své pro a proti. Nedá se říct, že je něco lepší nebo horší. Nevím, jakou jsem tu zanechal stopu. Je fakt, že nás kněží je málo a pořád jsme přemísťováni. Na vesnicích některé akce prostě nejdou dělat. Třeba ve městě jsou aktivní společenství manželů, mládeže, ale na vesnici to často nejde, protože je tam třeba jen pár lidí.

A jak obecně snášíte to časté stěhování mezi farnostmi?

S věkem už trochu hůř, to je pravda. Člověk se někde zabydlí, zvykne si a pak se zase balí. Ale jsme jako vojáci, dostaneme batoh na záda a jdeme. Akorát těch knížek je moc. Říkám si, že je do důchodu asi nestihnu všechny přečíst.

Naši farnost už znáte, máte tady nějaké oblíbené místo?

Rád chodím do parku. A také k šikmému kostelu, je to takové zvláštní místo, které připomíná, že Karviná byla původně někde jinde.

Farníci o vás mluví jako o rozvážném, vnímavém člověku. Co na to říkáte?

No, nevím… Pro mě je důležité, aby lidé věřili tomu, co říkám. Kázání musí být opravdové, aby oslovilo. Někdy se mi povede lépe, někdy hůře. A někdy třeba ráno kážu jinak než dopoledne.

Jak se farnost změnila, od doby Vašeho prvního působení zde?

Prošla i těžkými věcmi. Ale co mě zaujalo, je, že lidé neodpadli. Dnes si mnozí vybírají kostel podle času a podle kněze, ale tady zůstala farnost stmelená, i přes všechny potíže.

Ve farnosti jsou děti, mladé rodiny, starší generace. Jak se vám daří oslovit všechny?

Snažím se. Někdy se ráno věnuji dětem, pak jdu pohřbívat, pak za staršími lidmi. Důležité je být mezi lidmi, nejen zavřený na faře.

Moje děti vzpomínají na vaše hodiny náboženství. Byly prý zábavné a přínosné

Snažím se, aby děti pochopily, že kněz je tu pro ně. Nechci, aby se náboženství učily jen nazpaměť, ale aby věděly, že se na mě můžou obrátit, kdykoli to budou potřebovat.

Jste knězem už nějaký ten pátek. Co vám přináší největší radost ve vaší službě?

Těžká otázka. Někdy mám pocit, že jsem měl špatné kázání, ale pak mi někdo řekne, že ho to oslovilo. Nebo přijde někdo, kdo třeba původně nechtěl přijít, ale nakonec našel něco, co ho zaujalo. To mě těší.

Zdroj: Kateřina Kempná

Jak vnímáte proměnvaší víry v průběhu le?

Určitě se víra proměňuje. Když je člověk mladý, hledá svou cestu. S časem ale vidím, jak mě víra nese životem. Člověk s odstupem pochopí, kde mu Bůh otevřel dveře a posunul ho dál. Já jsem například vstoupil do semináře až ve 38 letech, což bylo nezvyklé – mladší studenti mi říkali „táto“.

Vzpomínáte na nějaká slova nebo myšlenky, které vás obzvlášť oslovily?

Ano, vzpomínám si na jednoho otce, který nás učil katechismus. Říkali jsme mu, že se chceme stát kněžími, a on na to odpověděl: „Ano, ale vy jste sem nepřišli jen proto, abyste se stali kněžími. Přišli jste hledat Boží vůli. A ta může vést i k manželství.“ To mě velmi oslovilo. To mě hluboce zasáhlo – HLEDAT BOŽÍ VŮLI.

To je moc pěkná a silná myšlenka.

Ano, ukazuje, že nejde jen o předem danou cestu, ale o neustálé hledání. Uvědomil jsem si, že kněžství není cíl sám o sobě, ale součást většího Božího plánu. Některé věty si člověk zapamatuje na celý život. A tahle se pro mě stala mottem – každé ráno si připomenu, že i ten den je o tom, kam mě Bůh vede.

A jak byste popsal práci kaplana?

Kaplan především poslouchá faráře. 😊

Rád čtete. Máte spočítáno, kolik knih vlastníte?

To ne, ale říkám, že knihy kupuji „na metry“. Nemám tolik času na čtení, kolik bych chtěl.

Jaká kniha vás v poslední době zaujala?

Teď čtu knihy od Jacquese Philippea, francouzského autora, který byl také na eucharistické konferenci. Má krásné myšlenky. A někdy se vracím ke knihám z dětství, třeba Foglarovým Rychlým šípům, i když už to není ono…

Máte kromě čtení i jiné koníčky?

Rád sportuji, i když ani to už není jako dřív. Nedávno jsme byli s ministranty v tělocvičně a chytal jsem v bráně.

V zimě jsme vás viděli odhrabávat sníh, nebo Vás také vidíme při práci na zahradě. To chce fyzičku...

Fyzická práce člověka zaměstná jiným způsobem, než když pořád přemýšlí nebo něco řeší. Pomáhá mi vypnout a zároveň si utřídit myšlenky.

Otče, děkuji vám za milý a otevřený rozhovor. Věřím, že vaše myšlenky a zkušenosti budou pro farníky inspirací.

A vám, milí čtenáři, přeji,ať i vaše dny provází hledání Boží vůle.

Kateřina Kempná

VOX PATRIS

Vox Patris - Hlas Otce - Otcův hlas - největší houpající se zvon na světě. Obr mezi houpajícími se zvony.

Váha - 55 tun - to je zhruba jako 10 slonů. **Výška** - 4,5 m - výška žirafy? Tak nějak. **Váha srdce** - 1,6 tuny - to je jako sv. Benedikt (1648 kg), největší zvon houpající se ve věži našeho kostela.
Hlasitost zvuku - 117 dB - pro srovnání startující letadlo dosahuje hladiny hluku 120 dB a tato hladina je zároveň brána jako práh bolesti. **Ladění** - Fis(-1).

Je to opravdu kolos. Když jsme zvon se zvoníky viděli poprvé, psal se rok 2018, ještě ležel v jámě uprostřed Arceloru Mittal v Krakově. Přicházeli jsme k němu, okolo tma, pak se rozsvítila světla a my ho spatřili. Z toho, co jsme viděli, se nám zatajil dech. Čekali jsme velký zvon, ale tohle… Tohle předčilo veškeré naše představy. V té první chvíli jsme dokonce začali šeptat. Ležel tam, v jámě, naleštěný, zářící a obrovský, největší zvon, jaký jsme kdy viděli.

Jeho vznik nebyl vůbec jednoduchý. Když ho odlévali poprvé, nahromaděné plyny vybuchly a zvon byl zničen. Teprve podruhé vše dopadlo tak, jak bylo plánováno a 1. 8. 2017 bylo dílo dokonáno. Zvon mohl začít v zemi chladnout. Trvalo to více než dva měsíce, než kov dosáhl teploty, při které mohl být zvon vykopán a očištěn.

Od doby, kdy jsme jej poprvé spatřili, uběhlo dlouhých 7 let. Zvon byl převezen do areálu firmy RDUCH, v Rydułtowy, asi 40 minut od hranic. Příležitost ho znovu vidět. Další možnost bude až v Brazílii.

A tak jsme se v neděli 16. 3. 2025 vydali společně auty do Polska. Nakonec nám i počasí přálo a svítilo slunce. Byl to stejně úžasný zážitek jako tenkrát. Obr, který čeká, až ho převezou na místo určení a on bude svým zvukem zvěstovat lidem slávu a velikost Boha Otce všemohoucího. A jemu, tam nahoru, ponese modlitby a prosby lidí, ať věřících nebo nevěřících, kteří stejně jako my stanou v němém úžasu a zaposlouchají se do hlubokých, majestátních úderů srdce největšího houpajícího se zvonu světa.

Čeká ho dlouhá cesta do Brazílie, do Trindade, kde bude v Chrámě Boha Otce Věčného zvonit věřícím, poutníkům a Bohu.

Ať je jeho cesta bezpečná a ať jeho srdce bije dlouho a dává radost a povzbuzení lidem, kteří ho uslyší.

Rosťa

Zdroj: Rosťa Mechúr

MODLITBY OTCŮ

Mám-li představit modlitby otců, jako první se mi vybavil zážitek z městské akce Prolínání kultur.

Došel jsem na koncert mužského sboru a těšil se na vystoupení něčeho jedinečného. Kdo zažil kvalitní mužský sbor, ví, o čem mluvím. Nicméně právě na toto vystoupení si tento soubor přizval jako sólistku zpěvačku. Koncert byl pěkný, ale musím říct, že z jedinečného zážitku mužské energie se stal tuctovým vystoupení kvalitnějšího souboru.

Říká se, že muži se nejvíce modlí rukama. Při modlitbách otců se nám odhaluje jiná tvář mužské spirituality. Společně s odhaleným srdcem se přimlouváme jeden za druhého, naslouchámе Písmu a modlíme se za ty, které nám Bůh poslal jako nejdražší.

Myslíme ale i na ostatní táty, kteří se den co den vydávají svým blízkým i ty, kteří ještě nenašli hloubku svého povolání.

Zjišťujeme, že pod tvrdou slupkou našeho mužství se skrývá bijící srdce, které se jiným zjevuje jen zřídka. Snad ho znají naše ženy a někdy děti.

Jako kostra nám k modlitbám slouží soubor modliteb, které však vedou ke spontánní modlitbě (http://www.modlitbyotcu.cz/). Osobně jsem vděčný za toto prosté, ale Ducha plné společenství.

Co říci závěrem? Přijďte, je otevřeno.

Karel Houdek

FARNÍ AKADEMIE
IN VITRO… VE SLUŽBĚ ŽIVOTU?

Přibližně před pětadvaceti lety naše karvinská farnost získala dvě nové posily do kněžského týmu. Pamatujete? Přišli a byli nám představeni - životními zkušenostmi moudrý a rozvážný otec Mons. Miloslav Klisz, jenž byl doprovázen mladým, hubeným a sympatickým novokněžem otcem Janem Czudkem.

Přiznám se, že více než samotné téma asistované reprodukce mě na přednášku lákala možnost znovu se setkat a naslouchat knězi, kterého si pamatuji z pravidelných setkání karvinského spolča mládeže. Už tehdy byl vnímavým, milým a nápaditým průvodcem na cestě víry.

„Proč to prostě nenecháme na lékařích?“

„Proč já jako kněz mluvím o umělém oplodnění?“ Touto otázkou nás hned na úvod vyzval k zamyšlení současný generální vikář ostravsko-opavské diecéze. „Proč se tím zabývá morální teologie?“ pokračoval. „Proč to prostě nenecháme na lékařích?“

In vitro fertilisatio – IVF čili mimotělní oplodnění. Mimo tělo – tedy ne zcela přirozeně, a proto uměle. Mnohé posluchače okamžitě napadala souvislost: umělé nemusí být etické, morální ani humánní a nemusí být v souladu s Božím plánem.

Otec Jan začal přednášku otázkami spojenými s morální teologií. Následně nás provedl vývojem asistované reprodukce a stručně představil jednotlivé metody. Přiznávám, že jsem se o tuto oblast nikdy dříve nezajímal, ale i pro mě byl výklad přehledný a srozumitelný. Nejvíce mě zasáhly konkrétní životní příběhy, které otec Jan sdílel.

„Jak a nakolik to slouží mé spáse?“

Celou přednáškou se jako červená nit vinula jedna zásadní Janova myšlenka: „Jak a nakolik to slouží mé spáse?“

V kontextu přednášky jsme si za ono "to" dosadili IVF. Ale napadlo mě, že tuto otázku si můžeme klást i v mnoha jiných životních situacích.

Otec Jan nevymezil přesné hranice mezi tím, co je ještě přijatelné a co už ne. Ale přednáška a následná diskuze však výrazně prohloubily mé – a jistě nejen mé – dříve spíše povrchní povědomí o této problematice. Ukázalo se, že téma asistované reprodukce zdaleka není jen otázkou lékařské etiky, ale také porozumění mezi lidmi – nejen v rodinách, kterých se to přímo týká, ale i v širších společenstvích. A možná právě otevřená debata pomáhá překlenout bariéry a lépe si vzájemně porozumět.



Zdroj: Robert Kempný

„TyCzudek“

Na závěr přednášky pak přišlo nečekané odlehčení. Otec Jan zavzpomínal na své dětství a dlouholeté přátelství s naším farářem otcem Szkanderou. Pocházejí z Gorolie a znají se od malička. S úsměvem a nadsázce přiznal, že až do svých šesti let si myslel, že se jmenuje „TyCzudek“, protože ho tak náš farář prý v dětství neustále oslovoval.

A tak nám otec Jan nakonec předal nejen široký pohled na téma IVF, ale i vzpomínku, která nám vykouzlila úsměv na tváři. Protože dobrý průvodce na cestě víry není jen ten, kdo klade správné otázky, ale i ten, kdo nás dokáže přivést k radosti.

Těším se spolu s vámi na další
téma naší farní akademie.
Robert Kempný

KALENDÁŘ

sobota 03.05.
slavnost Matky Boží Fryštátské
mše sv. v 8:00 (cz)

neděle 11.05. v 15 hod v Katechetickém domě
oslava SVÁTKU MATEK
Srdečně zve UKŽ.


Zdroj: Člověk a víra, Karel Pazourek


Zdroj: Kateřina Kempná

sobota 17.05.
FARNÍ AKADEMIE
celodenní program
hostem bude Kateřina Lachmanová

pátek 23.05.
NOC KOSTELŮ
z naší farnosti se zapojí 4 kostely:
Povýšení svatého Kříže, sv. Marek,
sv. Petr z Alkantary a sv. Jindřich

neděle 25.05. – od 15:00 ve farním kostele
JARNÍ KONCERT SCHOL


Zdroj: Kateřina Kempná

sobota 31.05. dopoledne
ZAPISOVÁNÍ MEŠNÍCH ÚMYSLŮ
na 2. pololetí roku 2025

neděle 08.06.
SLAVNOST SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO
Během mše v 10:30
PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ DĚTÍ
Odpoledne (dovolí-li to počasí)
FARNÍ VAJEČINA

středa 11.06.
DEN VZÁJEMNÝCH MODLITEB
farnosti Karviná-Doly
a Arcibiskupského kněžského semináře
v Olomouci

čtvrtek 19.06.
SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ
mše sv. 8:00 (cz), 18:00 (cz/pl)
po večerní mši sv. eucharistický průvod

neděle 22.06. odpoledne
OPÉKÁNÍ PÁRKŮ
NA ZAKONČENÍ ŠKOLNÍHO ROKU

VELIKONOCE A POSTNÍ DOBA

PŘEDVELIKONOČNÍ ZPOVĚĎ

čtvrtek 10.04. 17:00-18:00	pondělí 14.04. 10:00-12:00 a 16:00-18:00
pátek 11.04. 17:00-18:00	úterý 15.04. 10:00-12:00 a 16:00-18:00
sobota 12.04. 17:00-18:00	středa 16.04. 10:00-12:00 a 16:00-18:00
neděle 13.04. 15:00-18:45	**Během Tridua se již nebude zpovídat.**

MŠE SVATÉ O VELIKONOCÍCH

FARNOST KARVINÁ

13.04. Květná neděle
sobota: 18:00 (pl);
neděle: 7:30 (pl), 9:00 (cz), 10:30 (cz), 18:45 (cz)
Na začátku každé mše sv. bude požehnání ratolestí.
Mše v 7:30 a 9:00 začíná u kostela sv. Marka, poté se vydáme společným průvodem do farního kostela.

17.04. Zelený čtvrtek
18:00 – Mše na památku Večeře Páně (cz)
celonoční bdění v Getsemanské zahradě (Moravská kaple, vstup od pošty)

18.04. Velký pátek
8:30 – ranní chvály (cz), poté pokračování bdění v Getsemanské zahradě do 14:00
9:00-11:00 – putovní Křížová cesta ulicemi města
15:00 – Liturgia Męki Pańskiej (pl)
možnost tiché adorace u Hrobu Páně do 21:00

19.04. Bílá sobota
8:30 – jutrznia (pl)
poté adorace u Hrobu Páně do 18:00
20:00 – Paschální vigilie (cz/pl), liturgie Zmrtvýchvstání s obnovou křtu (vzít s sebou svíce)

20.04. neděle Zmrtvýchvstání Páně
7:30 (pl), 9:00 (cz), 10:30 (pl), 18:45 (cz)
Během všech mší sv. budou požehnány velikonoční pokrmy.
15:00 – zpívané nešpory (cz) a nabożeństwo eucharystyczne z błogosławieństwem (pl)

21.04. Pondělí velikonoční
7:30 (pl), 9:00 (cz)

FARNOST KARVINÁ-DOLY

20.04. neděle Zmrtvýchvstání Páně 9:00 (pl)



Zdroj: Člověk a víra, Sebastian Mira

KLUCI OD OLTÁŘE

CO JSME PROŽILI?

Výlet na Filipku

V pátek 3.1. 2025 jsme se v rámci regenerace po vánočních svátcích (s cílem alespoň trochu vyběhat bramborový salát) vydali spolu s děvčaty z řad scholy na celodenní výlet na Filipku. Ráno jsme odjeli vlakem z karvinského hlavního nádraží do Hrádku, odkud jsme šli na vrchol Filipka. Nahoře jsme si dopřáli odměnu ve formě dobrého jídla a pití. Pak už nás čekal sestup dolů a návrat do domovů. Výlet jsme si moc užili a alespoň se trochu „vyvětrali“ :-)



Zdroj: David Kraus

Expedice Lysá hora 2025

Každý rok se tatínci vydávají se svými ratolestmi na výšlap na Lysou horu. Nejde zde o sportovní výkon, ale jde především o výstup, kdy všechnu námahu, těžkosti a problémy s ním spojené chtějí účastníci věnovat intenci za nová kněžská a řeholní povolání. Navazují tak na tradici salesiánů, kteří kdysi s výšlapy začali.

Do naší základny v Hodoňovicích, salesiánského střediska Na Kopečku, jsme se přesunuli v pátek 24. ledna. Samotný výstup na Lysou horu náš čekal v sobotu. K naší skupině se připojil i pan farář Jan s dalšími farníky, kteří chtěli jít s námi ve stejném úmyslu. Počasí nám docela přálo, mráz nás ani tak moc netrápil, přesto cesta od přehrady Šance byla místy namrzlá a pochopitelně zasněžená. S Boží pomocí jsme všichni ve zdraví kolem poledne dorazili na vrchol, kde jsme si alespoň na chvíli mohli odpočinout a načerpat síly. Po návratu jsme v Hodoňovicích se stejnou intencí slavili s otcem Janem mši svatou. Pak už nás čekala výborná teplá večeře, večerní hry, zábava a film Myši patří do nebe. Akce skončila v neděli dopoledne.

Věřím, že jsme si toto setkání všichni užili a prožili spolu krásné chvíle. Děkujeme všem zúčastněným, děkujeme za nakrmení všech hladových krků ať už maminkám, které poslaly s tatínky a dětmi také výborné pomazánky a buchty, ale hlavně Marcelce a Danušce za lahodné jídlo. Děkujeme přesnému, zvučnému (i když ráno nemilosrdnému) budíku s kytarou Rosťovi, Alanovi, všem, kteří se podíleli na programu, nebo přiložili ruku k dílu! Otci Janovi za společenství a všem, kteří se s námi vydali na nelehkou cestu na Lysou za vaši oběť.

David



Zdroj: David Kraus

CO NÁS ČEKÁ?

Ministrantská příprava na Velikonoce 2025

Stejně jako loni se budou ministranti připravovat na slavení nejdůležitějších křesťanských svátků roku, Velikonoc, na malém soustředění, které se letos uskuteční 11. - 12. 4., tedy těsně před Květnou nedělí. Na programu mimo spoustu zábavy a her bude i nácvik právě na liturgii Květné neděle a také Svatého týdne.

Rozdávání „palmových ratolestí“

Na Květnou neděli, také nazývanou jako nedělí palmovou nebo pašijovou, budou ministranti před ranními mšemi svatými v 7:30 a 9:00 rozdávat vyrobené „palmy“, připravené ratolesti. Budeme rádi, když je od nás přijmete.

Klapotání/klekotání

Rádi bychom navázali na loňský „nultý ročník“ a pokračovali v tradici klekotání. Tento rok bychom mimo ulic Darkova rádi zamířili i do oblasti Ráje. S radostí Vás navštívíme večer na Zelený čtvrtek a zvěstujeme Vám nejen zavázání zvonů, ale také popřejeme požehnané, krásné a veselé Velikonoce.

Ministrantský tábor 2025

Již nyní oznamujeme, že ministrantský tábor pro všechny správné kluky (a tedy nejen pro ty, kteří se potkávají u oltáře), bude letos v týdnu od 9. do 15. srpna. Bližší informace Vám poskytneme po Velikonocích.



Zdroj: Fb farnost Karviná



Zdroj: Fb farnost Karviná



Zdroj: Člověk a víra, Sebastian Mira





KARNEVAL



V neděli 9. 2. odpoledne se v naší farnosti již po několikáté uskutečnil farní karneval. Tentokrát se děti vydaly do Pohádkového lesa. V lese děti potkaly krásné víly a bludičku (Magda, Danča a Bety). Společně si potom zatančily, zasoutěžily a děti se naučily i nové „vílí“ tance. Ze soutěží na děti čekalo živé pexeso, židličková, Kocour v botách a mnoho dalšího. Po tancích a soutěžích se děti mohly občerstvit v baru, kde na ně čekaly výborné buchty od ochotných maminek,babiček a dalších pekařů a pekařek.



Velký obdiv patří všem maminkám, babičkám a dalším, kteří se podíleli na tvorbě kostýmů pro děti. Na karnevale jste mohli potkat nejrůznější pohádkové bytosti jako např. víly, piráty, Červenou Karkulku, dinosaura, Makovou panenku, Ferdu mravence a princezny. Hudba byla očividně také velmi okouzlující, jelikož se k dětem s velkou radostí přidal i náš kaplan o. Petr. Na závěr karnevalu na děti ještě čekala bohatá tombola a na koho se štěstí náhodou neusmálo, čekala malá cena útěchy.



Pro nás (organizující) byla nejkrásnější odměna vidět úsměv na tvářích dětí a jak se společně baví. Ještě jednou bychom chtěli poděkovat všem, kteří se na organizaci karnevalu jakkoli podíleli. Doufáme, že si ho všechny děti užily a budeme se těšit příští rok.

Společenství mladých manželů (SMM)





Zdroj fotek: Člověk a víra, Sebastian Mira

SV. JAN PAVEL II.

Šla jsem jako každou neděli ráno na mši. Vejdu dovnitř a vidím, že je tu otec biskup. Co tu asi dělá? No, zjistila jsem, že pro náš farní kostel se podařilo získat ostatky svatého Jana Pavla II.! Otec biskup je právě slavnostně umístil do připravené niky v Moravské kapli. Ale kdo to vlastně byl, ten Jan Pavel II.?

V jednom malém polském městečku jménem Wadowice se narodil chlapec jménem Karol. Byl to veselý a chytrý kluk, který rád sportoval, hrál divadlo a miloval přírodu. Měl dobré srdce a vždy byl ochotný pomoci druhým. Karol měl šťastné dětství, ale brzy ho potkaly těžké chvíle. Když mu bylo devět let, zemřela mu maminka. O několik let později přišel i o svého bratra. S tatínkem však měli silnou víru a Karol se naučil, že i v nejtěžších chvílích může člověk najít útěchu v modlitbě a důvěře v Boha.

Když vyrostl, začala válka a život se stal velmi nebezpečným. Karol se chtěl stát knězem. To bylo ale zakázané, a tak musel studovat tajně. Po válce se stal knězem, a protože byl laskavý a moudrý, stal se brzy biskupem, kardinálem a nakonec i papežem!

Jako papež přijal jméno Jan Pavel II. a cestoval po celém světě, aby se setkal s lidmi. Nejraději měl děti. Vždy se s nimi smál, žertoval a povzbuzoval je, aby se nebály snít a věřit v dobro. Jednou se ho někdo zeptal: „Svatý otče, proč máte tak rád děti?“ A on odpověděl s úsměvem: „Protože děti jsou naše budoucnost a Bůh z nich má velkou radost.“

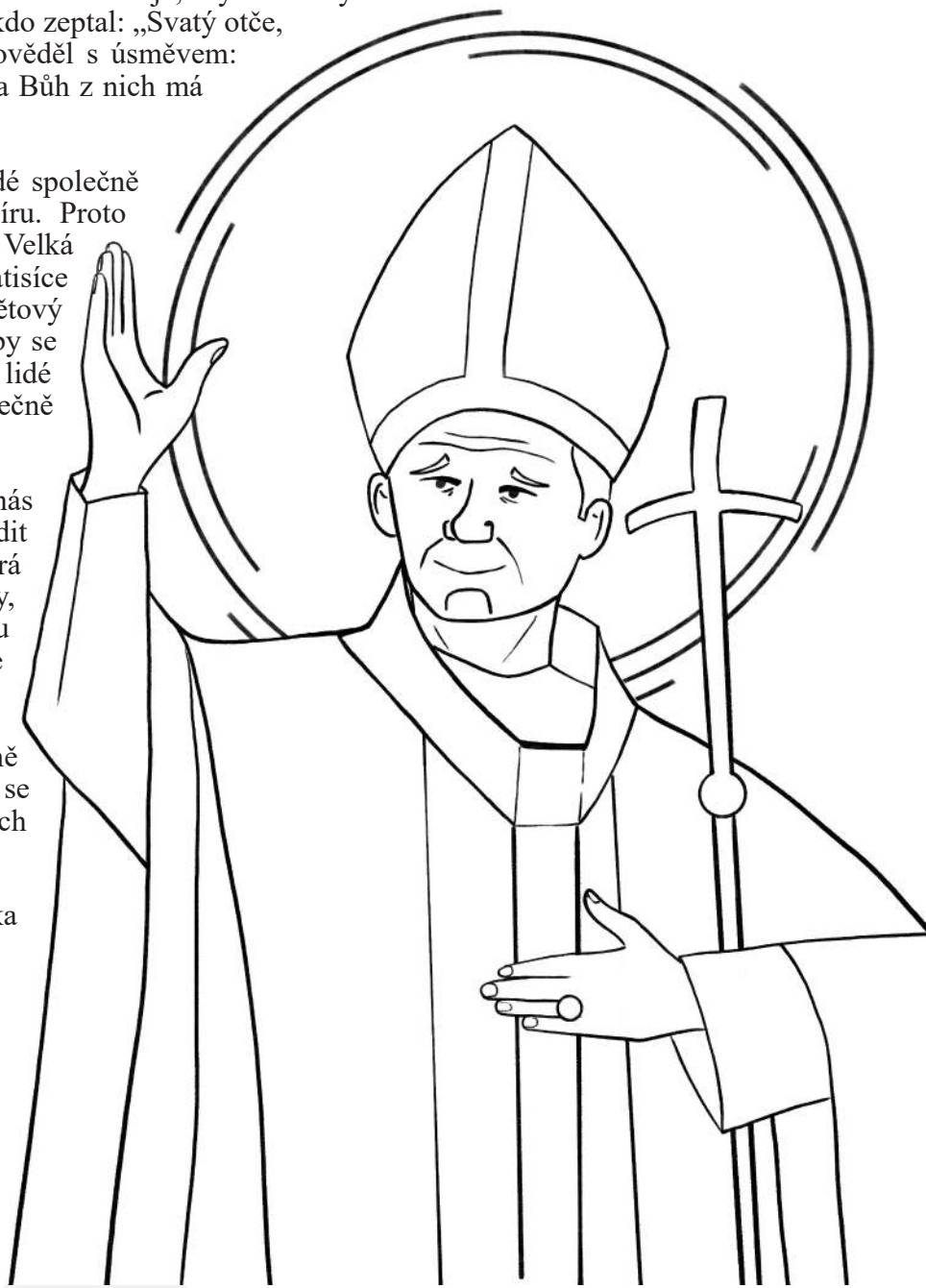

Jan Pavel II. chtěl, aby se mladí lidé společně setkávali, modlili a sdíleli svou víru. Proto založil Světové dny mládeže. Velká setkání, kam dodnes přijíždějí statisíce mladých lidí z celého světa. První Světový den mládeže byl v Římě a od té doby se jednou za čas setkávají mladí lidé z různých koutů světa, aby společně slavili víru.

A teď, po tolika letech, je i u nás v kostele. Můžeme se k němu chodit modlit a vzpomínat na jeho moudrá slova a laskavé srdce. Možná že i my, tak jako on, můžeme najít sílu v modlitbě a důvěře v Boha, i když se nám v životě dějí těžké věci. A kdo ví, třeba se i my jednou setkáme s kamarády z celého světa a společně budeme zpívat a radovat se tak, jako se to děje už desetiletí na Světových dnech mládeže.

Jindřiška

ADVENTNÍ CHARITATIVNÍ STÁNEK 2024



Zdroj: Pavla Miškářová

Naše farnost má za sebou již druhý úspěšný ročník adventního charitativního stánku, který proběhl v rámci městského adventního trhu na náměstí v Karviné. Tato akce je skvělou příležitostí k tomu, jak prezentovat naši farnost karviňákům a zároveň svou službou pomoci potřebným z našeho města.

Po prvním ročníku jsme pevně věřili, že nám magistrát opět schválí naši žádost na pronájem stánku. S touto důvěrou jsme výrobu započali již v únoru. Scházeli jsme se vždy jednou za měsíc v katechetickém domě. Jádrem našeho tvořivého společenství jsou naši farníci, naše nevěřící kamarádky, sestry z církve evangelické a v neposlední řadě naše děti. Účast na tvoření je zcela dobrovolná. Přijdou vždy ti, co mají chuť a čas. Při tvoření je krásné, jak se navzájem inspirujeme a motivujeme a společně rosteme. A uplatnění najdou i ti, kteří si o sobě myslí, že jsou méně zruční. V naší farnosti vzniklo nové otevřené společenství věřících i nevěřících, které spojuje touha pomoci druhým. A každý je vítaný.

Loni jsme zvládli vyrobit stovky výrobků. Absolutním hitem našeho stánku se stali skládaní andělé z notového papíru. Dalšími výrobky byly macrame andělé, svícny, mechové obrazy, korálkové náramky, betlémy a ručně malovaná přání. Další skupinu výrobků tvoří výtvory z domácí dílny. To jsou marmelády, medy, háčkovaná zvířátka, betlémy a plovoucí svíčky. Tímto způsobem mohou přispět všichni, kteří nemají možnost scházet se v katecheťáku, ale rádi tvoří v pohodlí svého domova.

Díky celoročnímu snažení jsme na začátku prosince měli vše krásně nachystáno a připraveno k prodeji. Zbývala už jen „třešnička na dortu“ a tou je samotný prodej ve stánku, což je pro nás odměnou. Prodej ve stánku probíhal ve druhém adventním týdnu od neděle do soboty. Celý týden je organizačně velmi náročný. Velkou pomocí přispěli i naši manželé, kteří zajistili každodenní rozbalení stánku a navezení zboží. Bylo nádherné sledovat šťastné tváře všech kupujících, kteří po prvním ročníku přicházeli již s důvěrou. Ta jejich radost z nakoupeného zboží podpořena vědomím, že přispěli na dobrou věc. Tuto radost předčilo pouze nadšení nejmenších návštěvníků, kteří se zápalem vyráběli svícínky a dřevěné ozdoby na stromeček v malé tvořivé dílničce, která byla opět součástí stánku.

Jak je pravidlem, na našem stánku se přispívá potřebným občanům z našeho města, podle hesla: „Karviňáci Karviňákům“. Loni jsme přispěli na Šimonka (8 let), Evičku (20 let) a pí. Martinu (40 let). Výtěžek byl velmi požehnaný v celkové výši Kč 249.000,-. A tak mohl každý z nich obdržet krásných Kč 83.000,-. Bohu díky!

Všem příchozím jsme vedle vánočního zboží nabízeli také „slůvko na den“. To byly malé, nepatrné ruličky s citáty z Bible, které nám připravila farní mládež. Bylo až neuvěřitelné, jak se některých nevěřících tento citát dotýkal. Dokonce se stávalo, že se kupující vraceli a prosili o vysvětlení a přiblížení citátu.

Náš charitativní stánek je bezpochyby nádherné Boží dílo. Nezbývá nám než s pokorou a údivem sledovat, jak si Bůh vše vede a také kolik dobra toto dílo přináší.

Kupříkladu obdarovaní z prvního ročníku. Následná medializace jejich příběhů vedla po ukončení stánku k další naději v jejich tíživé zdravotní situaci - Adélka (4 roky) nyní podstupuje vyšetření v Praze, které rozhodne o tom, zda jí pojišťovna proplatí dostupný lék z USA. Tento lék by pomohl zpomalit stárnutí Adélčina tělíčka.

Rodiče Karolínky a Miriamky (16 let) založili spolek SPATA5 CZ, z.s. Spolek spolupracuje s vědci z Ústavu molekulární genetiky Akademie věd ČR na vývoji léku na onemocnění SPATA5. Je před nimi nelehký úkol, a to sehnat potřebné finanční prostředky na tento výzkum. Věříme, že s Boží pomocí vše zvládnou.

V čem vidí hlavní přínos této akce ostatní členové našeho společenství?

Oslovila jsem některé členy našeho týmu a poprosila je o stručnou odpověď na jednu otázku.

V čem vidíš hlavní přínos akce „Charitativní adventní stánek“?

Anežka
„Osobně je pro mě největším přínosem adventního stánku společenství, které kolem něho vzniklo a stále se rozšiřuje. Je fascinující sledovat různorodost darů, které nám Bůh dal. Tím největším plusem ale je pomoc a radost, kterou svým tvořením můžeme rozdat.“

Anna, 15 let
„Radost z toho, že pomáháme druhým. Nadšení a víra.“

Hana
„V množství úsměvů, které máme možnost vytvořit na lidských tvářích. Ať už samozřejmě lidem, na které jsou vydělané penízky, ale také těm, kteří s námi tvoří a mají radost ze společného setkání při tvorbě, a v neposlední řadě těm, kteří za námi přijdou ke stánku podpořit tuto dobrou věc svým nákupem. S každým úsměvem si říkám, ano, má to smysl.“

Danuta
„Přínosů vidím hned několik, nelze vybrat ten hlavní. Protože kromě toho, že jsme finančně pomohli potřebným, vytvořili jsme společenství lidí, kteří chtějí pomáhat, kteří se chtějí scházet proto, aby se podíleli na velkém díle. Výjimečným přínosem je také to, že předáváme svým dětem tuto lásku k bližnímu a pocit sounáležitosti s ostatními.“

Monika
„Mohlo by se zdát, že ten hlavní přínos je na první pohled jasný – pomáhat druhým lidem a rozdávat radost. Ale tato „akce“ má hluboký přesah. Přinesla a stále přináší radost ze společného díla, objevování darů tvořivosti a umění, posiluje společenství ve farnosti, svou otevřeností je tu pro kohokoli a myslím, že může být obohacením pro každého, kdo se zapojí.“

Vítek, 11 let
“Baví mě tvořit a líbí se mi, že se i děti můžou zapojit a něco vyrobit. A jsem rád, že můžeme pomáhat lidem, kteří to potřebují.“

Ivana
„V tom, že můžeme ukázat, že je naše farnost živá, otevřená a že naše společenství tvoří „obyčejní“ lidé, kteří chtějí pomoci potřebným.“

Kateřina
„Věřím, že to byl nejen pro mě, ale i pro mnoho lidí z farnosti naplňující čas. Skrze pomoc potřebným se nám otevřel také prostor pro evangelizaci a mohli jsme ukázat BOŽÍ LÁSKU v konkrétních skutcích.“

Lucie
„Primární podstatou je samozřejmě pomoc bližnímu v náročné životní situaci. To, co se ale odehrávalo v naší farnosti po dobu tvoření, příprav a samotného prodeje výrobků, má obrovský rozměr přítomnosti Boží lásky, která všechny zúčastněné napříč různými farními společenstvími i osoby mimo farnost obklopuje, propojuje a naplňuje pocitem radosti. Úžasné bylo sledovat zapojení a nadšení dětí do tvořivých aktivit, které si takto vytváří hodnoty pomoci druhému člověku. S jemným nádechem evangelizace při prodeji výrobků, kdy se některým draly slzy do očí po přečtení Božího slůvka, dostává adventní stánek další požehnaný rozměr.“

Hela
„Hlavním přínosem byla možnost pomoci potřebným rodinám prostřednictvím finanční sbírky. Cítila jsem naplnění i radost při každém tvoření drobných věcí k prodeji ve stánku. Celkově to hodnotím velmi pozitivně. Jsem moc ráda, že jsem už podruhémohla být součástí této akce.“

Žaneta
„Adventní tvoření je pro mě setkání s lidmi. Tvoříme, nic neřešíme, přijímáme kohokoliv. Je fajn, že se i mé děti zapojují ať už tvořením, vymýšlením, co udělat, či jen bytím s kamarády.“

Závěrem Vám všem děkujeme za Vaši podporu a důvěru a budeme se těšit na setkání během sobotního tvoření, nebo přímo na letošním adventním stánku 2025.

Za tým adventního stánku
Pavla Miškářová

KOLEDOVÁNÍ U JESLIČEK: POHLAZENÍ NA DUŠI

První lednovou neděli se náš farní kostel zaplnil vánoční atmosférou, když se zde odpoledne uskutečnil tradiční koncert plný koled a vánočních písní, který přilákal posluchače všech věkových kategorií. Nevystupovali zde jen zpěváci, ale své umění předvedli i muzikanti. Housle, akordeon, flétna, piano a varhany. Zvuk všech těchto nástrojů jsme měli možnost slyšet jak samostatně, tak jako součást některých skladeb. A na nás posluchače se taky nezapomnělo.



Zdroj: Jindřiška Kempná

Mezi jednotlivými vystoupeními byly pro nás připraveny chvíle k společnému zpěvu. Z kancionálu jsem si mohli zazpívat jak české, tak i polské koledy, při kterých nás doprovázely varhany. Bylo to dojemné a hluboké, když se celý kostel rozzářil našim společným zpěvem.

Celý koncert byl navíc doplněn o jemné světelné efekty, které se v průběhu vystoupení měnily a dokreslovaly tak atmosféru každé skladby.

Začátek koncertu patřil těm nejmenším, našim dětem ze scholičky. Scholička nejenže zpívala, ale také předvedla kouzelné andělské divadlo, které přiblížilo příběh narození Ježíše z pohledu malých andílků, kteří radostně zvěstují příchod Mesiáše. Jejich roztomilé vystoupení v andělských kostýmech vykouzlilo divákům úsměvy na tvářích.

Následně vystoupili o něco starší zpěváci – schola. Harmonické hlasy scholáckých děvčat vytvořily pěkný kontrast k dětskému zpěvu a dodaly koncertu vážnější a vyzrálejší tón. Skladby se prolínaly mezi klasickými, nezaměnitelnými koledami a novými melodiemi, které byly příjemným osvěžením vánočního repertoáru.

Vrchol koncertu pak představovalo vystoupení nejstarších zpěváků - sboru. Ti se představili ve vynikajícím vokálním výkonu. Jejich silné hlasy a precizní souhra zaplnily kostel hudbou, která vnášela do srdcí všech přítomných jak klid, tak i dojetí. Závěrečná skladba Leć muzyczko ve mně rezonovala ještě několik dní.

Celý koncert byl nejen kulturním zážitkem, ale i hlubokým duchovním prožitkem, který nás všechny vrátil zpět k jádru Vánoc – k narození Ježíše Krista, našeho Pána a Spasitele.

Tento okamžik, kdy Bůh vstoupil do lidské historie, je pro nás nejen připomínkou Jeho nekonečné lásky, ale i výzvou, abychom tuto lásku předávali dál ve svém každodenním životě.

Jana Schwarzová



Zdroj: Jindřiška Kempná

FARNÍ PLES VE STYLU PRVNÍ REPUBLIKY

V sobotu 18. ledna se Obecní dům Družba na jeden večer vrátil do elegantní éry první republiky. Farní ples se letos nesl právě v tomto duchu. A musím říct, že většina hostů vzala tematické ladění opravdu vážně. Dámy zářily v šatech vyšívaných perlami a flitry, zdobených třásněmi a peříčky. Pánové zvolili elegantní obleky, nezapomněli na dobové doplňky a někteří dokonce přišli v dobových uniformách. Pravda, několik detailů, jako třeba pánské pokrývky hlavy, které zůstaly nasazené i na tanečním parketu, možná narušovaly prvorepublikovou etiketu – ale kdo by si tím kazil náladu? Hlavní bylo setkání lidí a radost ze společného večera v kouzelné atmosféře starých časů.

Ples slavnostně zahájil starosta města Fryštátu a zanedlouho nás přišel pozdravit i „sám pan prezident“ – tedy lépe řečeno otec Jan Szkandera, který se s humorem sobě vlastním převtělil do role prvního prezidenta republiky, pana Masaryka. V doprovodu četníků v uniformách byl tak přesvědčivý, že ho málokdo hned poznal. Jako správná návštěva nepřišel s prázdnou – do tomboly věnoval hned tři „Republiky“, tedy tři lahve rumu. Ocenili jsme to s nadšením a odměnili ho hromadným zpěvem jeho oblíbené písně Ach synku, synku...

Jakmile zazněly první tóny, parket se začal rychle plnit. O hudební doprovod se postarala skvělá kapela FoPa a jejich hosté, kteří nás provedli dobovými rytmy a nezapomněli ani na modernější skladby. Na parket to nakonec přilákalo i ty, kteří si nejprve říkali, že "si jen posedí". K tanci, zpěvu a radosti se nikdo dlouho nemusel přemlouvat – a bylo tomu tak až do nočních hodin.

Co by to bylo za ples bez občerstvení? Kdo přišel, ten rozhodně nezaváhal. Výběr byl vskutku královský. Na stolech se vyjímaly nádherné saláty, křupavé řízečky, losos, pečené brambůrky a vrcholem všeho byla úžasná vepřová kýta. Ta byla podle mého názoru jasným vítězem večera. Ti rychlejší si dokonce stihli pochutnat i na hamburgerech. Já jsem se musela držet, protože kdybych ochutnala od každého něco, už bych během večera neudělala ani krok – a na ples se přece chodí hlavně tancovat! Tančilo se a zpívalo, až se nechtělo věřit, jak rychle večer uběhl.

Byli jsme jedni z posledních, kteří odcházeli, a tak vězte, že farní ples není jen o tanci a dobré náladě, ale také o pořádném množství práce. Ti, kteří prodávali v barech, nebo nabízeli koláčky, zákusky, jednohubky a kávu, byli vidět celý večer. Ti, které jsme možná ani nepostřehli, měli nemalý úkol – sklízeli nádobí ze stolů, umývali hory sklenic a štamprlí, uklízeli sál a balili vše, co muselo být po plese převezeno zpět na faru. A když společenský dům ztichl, pod nohama se válelo tolik barevných třásní a peříček, které opadaly z šatů, čelenek a boa, že to chvílemi vypadalo spíš jako po kohoutích zápasech než po plese.

Bylo to skvělé! Nezbývá než smeknout před těmi, kteří ples připravovali dlouhé měsíce a postarali se o to, že jsme si mohli užít večer plný elegance, smíchu a krásných vzpomínek.

A kdo letos nepřišel? No... ten opravdu zaváhal.

Už teď se těšíme na příští rok!

Kateřina



Zdroj: Kateřina Kepmpná

Z FARNÍ KANCELÁŘE

Na Květnou neděli, budou ministranti před ranními mšemi svatými v 7:30 a 9:00 rozdávat vyrobené „palmy“, připravené ratolesti. Budeme rádi, když je od nás přijmete.

Ministranti by rádi navázali na loňský „nultý ročník“ a pokračovali v tradici klekotání. Tento rok by mimo ulic Darkova rádi zamířili i do oblasti Ráje. S radostí Vás navštíví večer na Zelený čtvrtek a zvěstují Vám nejen zavázání zvonů, ale také popřejou požehnané, krásné a veselé Velikonoce.

Minstranský tábor

Již nyní oznamujeme, že ministrantský tábor pro všechny správné kluky (a tedy nejen pro ty, kteří se potkávají u oltáře), bude letos v týdnu od 9. do 15. srpna. Bližší informace Vám poskytneme po Velikonocích.

Pojeď s kamarády z farnosti ńa letní tábor

Naše farnost pořádá v červenci Farní tábor pro děti ve věku 6-13 let a v srpnu Camp pro mládež starší 14 let. Srdečně zveme na toto dobrodružství. Sourozenci mohou jet společně na stejný tábor, i pokud spadají do jiných věkových kategorií. Přihlašování je otevřené pouze do poloviny května. V případě jakýchkoliv dotazů se neváhejte obrátit na hlavní vedoucí Barbora Wróblová.

Unie Křesťanských Žen srdečně zve na poutě v roce 2025

1.5.	ČT - Kremnické Baně	10.8.	NE - Píšť
13.5.	ÚT - Turza, PL	23.8.	SO - Trojmezí, Hrčava
21.6.	SO - Turzovka	13.9.	SO - Turza, PL
12.7.	SO - Turza, PL	13.10.	PO – Turza, PL

PÁTRACÍ AKCE ROKU!

Ve spolupráci s farností Kravaře vyhlašujeme pátrání po tomto muži....
Jeho nevídané převleky by mu mohl závidět i agent 007.
Poznáváte ho? Kam až sahají jeho nevšední aktivity,
to zůstává zahaleno tajemstvím. Kdyby jste náhodou věděli,
kde se tato záhadná osoba pohybuje,
raději to nikde nehlaste. 😊


Zdroj: Kateřina Kempná

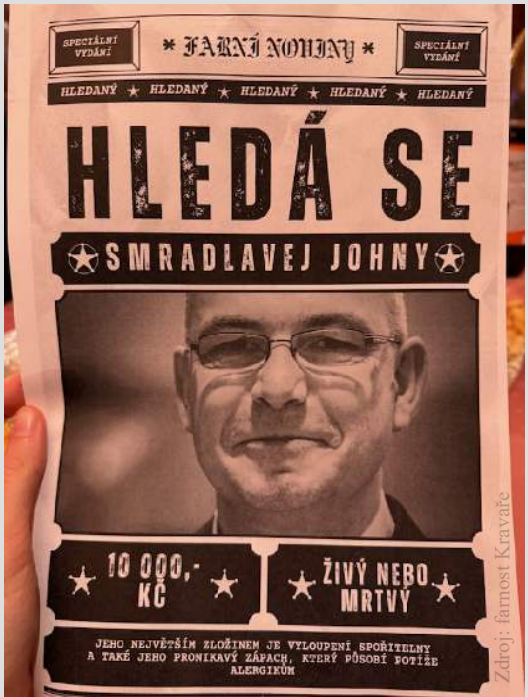

Zdroj: farnost Kravaře


Zdroj: Kateřina Kempná

PŘEDSTAVENÍ KARVINSKÉ MISCHKY Z. S.

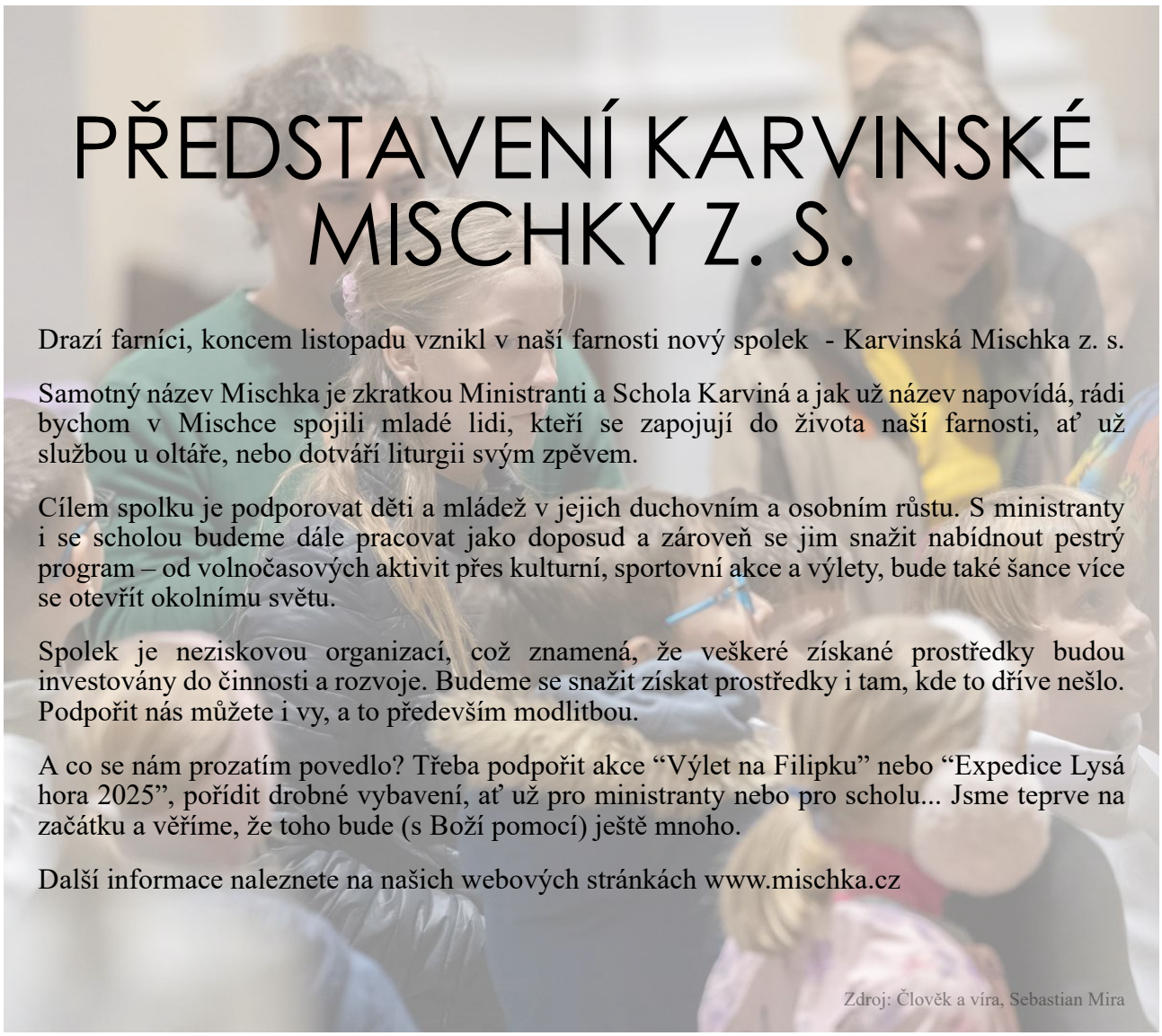

Drazí farníci, koncem listopadu vznikl v naší farnosti nový spolek - Karvinská Mischka z. s.

Samotný název Mischka je zkratkou Ministranti a Schola Karviná a jak už název napovídá, rádi bychom v Mischce spojili mladé lidi, kteří se zapojují do života naší farnosti, ať už službou u oltáře, nebo dotváří liturgii svým zpěvem.

Cílem spolku je podporovat děti a mládež v jejich duchovním a osobním růstu. S ministranty i se scholou budeme dále pracovat jako doposud a zároveň se jim snažit nabídnout pestrý program – od volnočasových aktivit přes kulturní, sportovní akce a výlety, bude také šance více se otevřít okolnímu světu.

Spolek je neziskovou organizací, což znamená, že veškeré získané prostředky budou investovány do činnosti a rozvoje. Budeme se snažit získat prostředky i tam, kde to dříve nešlo. Podpořit nás můžete i vy, a to především modlitbou.

A co se nám prozatím povedlo? Třeba podpořit akce “Výlet na Filipku” nebo “Expedice Lysá hora 2025”, pořídit drobné vybavení, ať už pro ministranty nebo pro scholu... Jsme teprve na začátku a věříme, že toho bude (s Boží pomocí) ještě mnoho.

Další informace naleznete na našich webových stránkách www.mischka.cz

Zdroj: Člověk a víra, Sebastian Mira

KAfarník 1/2025

FARNÍ ČASOPIS KARVINÁ

Vydavatel: Římskokatolická farnost Karviná (Pivovarská 2/1 733 01 Karviná 1)
Kontakt: redakcekfarnost@gmail.com

Redakce: o. Jan Szkandera, Tereza Ondruszová, Kamila Fašungová, David Kraus, Rosťa Mechúr, Jindřiška Kempná, Kateřina Kempná
Titulní strana: Jindřiška Kempná
Sazba: Jindřiška Kempná a Kateřina Kempná
Texty prochází korekcí.

BANKOVNÍ SPOJENÍ FARNOSTI

Chcete-li přispět na život a provoz farnosti, můžete svůj dar vložit do kterékoliv kasičky u vstupů do kostela nebo zaslat převodem na bankovní účet č. 1721323349/0800, nebo můžete použít přiložený QR kód.

Každému dárci, na základě jeho žádosti, rádi vystavíme potvrzení pro odečet z daní.









Zdroj fotek: Člověk a víra, Sebastian Mira



